

בבית הדין הצבאי המחוזי
במחוז שיפוטי מטכ"ל
בפני:

אל"ם אורלי מרקמן - נשיאה

(ע"י ב"כ, סא"ל אדורם ריגלר)

בעניין: התובע הצבאי

נגד

(ע"י ב"כ, עו"ד ברזני)

נאשם: ק/XXX רס"ן י' י'

החלטה

כללי

1. ביום 18.9.2014 נעצר הנאשם, קצין בדרגת רס"ן, אשר משרת מזה כשלוש שנים כקצין תיאום אזרחי במנהל האזרחי באזור בית לחם, בחשד לביצוע עבירות של שוחד, מרמה והפרת אמונים וחריגה מסמכות עד כדי סיכון ביטחון המדינה. מעצרו של הנאשם הוארך מעת לעת לצורכי חקירה וביום א', 12.10.2014, הוגש בעניינו כתב אישום ועמו הוגשה בקשת התביעה למעצר עד תום ההליכים. כתב האישום בעניינו של הנאשם מונה 32 פרטי אישום ובהם עבירה של לקיחת שוחד, לפי סעיף 290(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); 14 עבירות של חריגה מסמכות עד כדי סיכון בטחון המדינה, לפי סעיף 73 רישא לחוק השיפוט הצבאי, תשט"ו-1955 (להלן: החש"ץ); 15 עבירות של סיוע לכניסה לישראל בניגוד לחוק, לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952 וסעיף 31 לחוק העונשין; עבירה של מרמה והפרת אמונים לפי סעיף 284 לחוק העונשין ועבירה שעניינה התנהגות שאינה הולמת, לפי סעיף 130 לחש"ץ. בנספח שצורף לכתב האישום פורטו פרטיהם של 182 פלסטינים ביחס אליהם נטען בכתב האישום, כי הנאשם אישר בקשות

להיתרי כניסה לישראל שלא כדיון, וזאת בנוסף על אלה שפרטיהם מופיעים בכתב האישום.
 בדיון שנערך לפני אתמול, 13.10.2014, עתרה ההגנה לשחרר את הנאשם לחלופה של מעצר פתוח ביחידה אחרת.
 להלן, אסקור בתמצית את התשתית הראייתית הלכאורית. בהמשך, אבחן את שאלת קיומן של עילות מעצר, תוך דיון בטיעוניהם של הצדדים ובחינת האפשרות לנקוט בחלופת מעצר.

התשתית הראייתית הלכאורית

המסגרת הראייתית

2. כידוע, בשלב בחינת הבקשה למעצר נאשם עד תום ההליכים, בוחן בית המשפט אם קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמתו בעבירות המיוחסות לו. רמת ההוכחה הנדרשת בהקשר זה אינה זו הנהוגה במשפט הפלילי, היינו: מעל לכל ספק סביר, אלא די בבחינת כוח ההוכחה הפוטנציאלי הטמון בחומר החקירה. "על בית המשפט לבחון אם קיים סיכוי סביר שעידודן של הראיות במהלך המשפט - תוך כדי העברתן בכור ההיתוך של החקירות ומבחי הקבילות והמשקל - יוביל בסופו של יום להרשעת הנאשם" (בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133, 146-147 (1996); ראו גם בש"פ 1566/14 אבו עמר נ' מדינת ישראל (7.3.2014)).
 כאשר ראיות התביעה הן ראיות נסיבתיות יש לבחון אם הצטברות והשתלבותן זו בזו, יש בה, על פני הדברים, משום מסכת רצופה של עובדות מפלילות ברמה שיכולה להביא, בסופו של יום, להרשעת הנאשם (ראו: בש"פ 6630/14 מדינת ישראל נ' גרנביץ (7.10.2014); בש"פ 6262/96 בלוס נ' מדינת ישראל (16.9.1996); בש"פ 5588/12 זרבי נ' מדינת ישראל, פסקה 7-8 (24.9.2012); ובש"פ 4844/13 קופר נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (25.7.2013)).

3. האירוע הראשון המתואר בכתב האישום (פרטי אישום 8-1), עניינו בשיפוץ נרחב שערך הנאשם בביתו במהלך חודש ספטמבר 2013. כעולה מראיות התביעה, ארבעה פלסטינים תושבי יהודה ושומרון זומנו על-ידי פלסטיני

בשם מחמוד סבאתין לעבוד בשיפוץ ביתו של הנאשם החל מיום 15.9.2013 ולמשך שבועיים. משכורתם של הארבעה, בסך 30,000 ₪, שולמה לידי הפלסטינים על-ידי מחמוד סבאתין.

4. פרטי המקרה מתוארים בעדויותיהם המפורטות של ארבעת הפלסטינים, המשתלבות זו בזו. מחמוד סבאתין הכחיש את מעורבותו באירוע ואילו הנאשם טען כי את עבודת השיפוצים בביתו ביצעה חברה קבלנית, אשר היא שזימנה את הפועלים לעבודה ושילמה להם את שכרם. ברם, גרסתו של הנאשם אינה עקבית, היא נחזית כמתפתחת ורצופת סתירות. לכך יש להוסיף את העובדה כי בדיקה שערכו גורמי החקירה העלתה כי החברה, שאותה הזכיר הנאשם באמרתו כמי ששילמה לפועלים אינה קיימת כלל; את נתוני המחקר הטלפוני המלמד על קשר הדוק בין הנאשם לבין מחמוד סבאתין באותה תקופה ואף על קשר הדוק בין הנאשם לבין מאהר יאסין, אחד מן הפועלים שעבדו בביתו של הנאשם; את ממצאי האיכון של מכשיר הטלפון הניידים, המלמדים על נוכחותו של מחמוד סבאתין בבית ג'אן בכל התקופה הרלוונטית (הגם שהלה הכחיש זאת); ואת עדותו של חסן חאלד, חבר של הנאשם, אשר מתגורר אף הוא בבית ג'אן ואשר מסר כי הלין את ארבעת הפועלים, לבקשתו של הנאשם.

5. חשוב לציין, כי שניים מן העובדים הפלסטינים נכנסו לישראל לעבוד בביתו של הנאשם בלא שהיה בידם היתר תקף לשהות בישראל. זמן קצר לאחר מכן, העביר להם מחמוד סבאתין אישור שהייה רטרואקטיבי (שאינו מאפשר להם לעסוק בבניה או ללון בישראל), חתום על-ידי הנאשם. מעדויות הפועלים עולה כי השניים שילמו עבור היתרי הכניסה סכום הנע בין 4,000-4,500 ₪ תמורת כל היתר. הפועל השלישי מבין אלה שעבדו בשיפוץ ביתו של הנאשם רכש היתר כניסה מעם אדם בשם זיאד סבאתין תמורת כ 6,000 ₪ ואילו הפועל הרביעי החזיק בהיתר כניסה לישראל אך לגביו הוזנה "מניעת משטרה" ביום 2.9.2013.

6. זאת ועוד, כעולה מראיות התביעה, הנתמכות בעדויותיו של אליאס אבו ע'טאס, סוחר, העוסק במכירת אבן מאזור בית לחם, במסמכים שהציג

ואף בעימותים שנערכו בינו לבין הנאשם ובינו לבין מחמוד סבאתין – בביתו של הנאשם הותקנו אבנים וחומרי גלם אחרים לחיפוי קירות שעלותם, בסך 42,800 ₪, שולמה לאותו אליאס על-ידי מחמוד סבאתין. הנאשם הכחיש תחילה את הדברים ובהמשך אישרם אך טען, כי הוא היה מי שהעביר לידי אליאס את מרבית הסכום למעט תשלום אחד, שהועבר בעזרת מחמוד סבאתין אל אותו אליאס. ואולם, מחמוד סבאתין הכחיש את מעורבותו בשיפוץ בכלל ובתשלום עבור חומרי הגלם בפרט.

7. עולה אם כן, לכאורה, כי מחמוד סבאתין היה מי שניהל את פרויקט השיפוץ בביתו של הנאשם ושילם סכומים נכבדים לשם מימושו – הוא הזמין את הפועלים ושילם את שכרם בסך 30,000 ₪; פיקח על עבודות הבנייה והזמין את חומרי הגלם, תמורתם שילם סך של 42,800 ₪. הנאשם ומחמוד סבאתין לא סיפקו כל הסבר ענייני לתמונה הלכאורית המצטיירת.

להשלמת התמונה אציין, כי בראשית השבוע הוגש בעניינו של מחמוד סבאתין כתב אישום בבית המשפט הצבאי ביהודה, הכולל, בין היתר, עבירה של מתן שוחד לנאשם בסך של 72,800 ₪.

8. יתר פרטי האישום מבוססים על היתרים (בקשות שאושרו), שנמצאו במהלך חיפושים שערכו גורמי החקירה ביחידתו של הנאשם. על-פי הנתען בקשות אלה אושרו למרות שלא צורפו להן המסמכים, הנדרשים לשם בחינת הנתונים הרלוונטיים ועל מנת לעמוד בקריטריונים, כפי שפורטו בנהלים ובפקודות קבע של ענף אג"ם במנהל האזרחי באיו"ש. לצידם הונפקו נתונים מתוך המערכת הממוחשבת, המלמדים על מופעי כניסתם של אותם בעלי היתרים לישראל. כלל ההיתרים שנמצאו מתייחסים לתקופה שבין אוגוסט 2013 לאוקטובר 2013 והם חתומים על-ידי הנאשם. ההיתרים הוצגו לנאשם והאחרון זיהה את חתימתו עליהם. עיקר טענתו בהקשר זה הייתה כי במועד בו חתם על ההיתרים צורפו המסמכים הנדרשים לבקשות ולפיכך, פעל בהתאם לפקודות והנהלים.

9. יש לציין כי בחלק מן המקרים הנאשם היה גם מי שמילא בכתב ידו את הבקשות, באופן שאינו מתיישב עם האופן בו הן צריכות להיות מוגשות

(ראו חוות דעתנו של סגן אביתה רועי, המצויה בתיק החקירה). תשעה מבין בעלי ההיתרים נחקרו וששה מהם מסרו כי רכשו את ההיתרים תמורת סכומים הנעים בין 4,000 ₪ - 6,000 ₪, וכי סכומים אלה הועברו לאדם בשם זיאד סבאתין, קרוב משפחתו ובן כפרו של מחמוד סבאתין, אשר אף הוא הועמד לדין בגין כך. במקרה אחר מסרה בעלת ההיתר, הגברת סמר סבאתין, שקיבלה היתרי כניסה לישראל, חתומים בידי הנאשם, לצורך מסחר, על אף היותה עקרת בית. הגברת סבאתין תיארה קשרי ידידות בינה ובין בעלה לבין הנאשם ורעייתו ופרטה על בילויים משותפים שלהם.

המסגרת הנורמטיבית

10. כידוע:

"היסוד העובדתי של עבירת השוחד מורכב משלושה רכיבים: הרכיב הראשון הוא כי מי שלקח את השוחד הוא עובד ציבור. הרכיב השני הנדרש הוא כי הדבר שקיבל עובד הציבור הוא שוחד - כלומר, נדרש שלוקח השוחד יקבל מתת כלשהו. לפי סעיף 1293(1) לחוק העונשין, שוחד יכול שיהיה 'כסף, שווה כסף, שירות או טובת הנאה אחרת'. הרכיב העובדתי השלישי הוא כי לקיחת השוחד היא בעד פעולה הקשורה בתפקידו של עובד הציבור. כלומר, נדרש קשר סיבתי עובדתי בין השוחד לבין הפעולות שביצע עובד הציבור. לדרישה אחרונה זו יש שני היבטים: רכיב ה'בעד' מבטא הן את הצורך בקיומו של קשר סיבתי בין המתת לבין פעולה הקשורה בתפקידו של עובד הציבור והן את הידיעה בדבר קיומו של קשר סיבתי כזה" (ע"פ 846/12 ויטה נ' מדינת ישראל (19.6.2013))

11. אשר לקיומן של ראיות לכאורה להוכחת היסוד העובדתי, הרי שאין חולק כי הנאשם, קצין בכיר המשרת כקצין תיאום במנהל האזרחי ואמון על מתן היתרי כניסה לפלסטינים לתוך ישראל, הוא "עובד ציבור" כהגדרתו בסעיף 34כד(1) לחוק העונשין. כאמור, מן הפסיפס הראייתי הלכאורי עולה כי מחמוד סבאתין ניהל עבורו את פרויקט השיפוץ ואף שילם תמורתו סכום כולל של 72,800 ₪. הנאשם ומחמוד סבאתין לא סיפקו, בשלב הדיוני הנוכחי, כל הסבר ענייני למתת ולטובות ההנאה שהעניק מחמוד לנאשם. השניים תיארו את הקשרים ביניהם כקשרי עבודה, סדירים, רצופים ולאורך זמן. זה המקום לציין, כי מחמוד סבאתין הוא

סוחר בעל מספר עסקים ובין היתר, נדרש להעסיק פלסטינים תושבי יהודה ושומרון בישראל. מכאן שבשלב הדיוני הלכאורי, ניתן לקבוע כי המתת ניתן לנאשם "בעד תפקידו".

12. ודוקו, עבירת השוחד אינה עבירה תוצאתית ואין בעובדה כי התביעה לא הצביעה על הצמדת המתת לעשייה מוגדרת מצדו של הנאשם, במסגרת ניצול סמכויותיו, כדי לכרסם בסיכוי הסביר להרשעה בעבירה של שוחד, שהרי "די לנו בהטיה למשוא פנים בדרך-כלל" (ראו ספרו של המלומד יי קדמי, **על הדין בפלילים** חלק רביעי, בעמוד 1746 (מהדורה מעודכנת – 2006) והאסמכתאות המופיעות שם).

13. בדומה, במסגרת בחינת קיומן של ראיות לכאורה להוכחת היסוד הנפשי, קיימת חזקה (גם אם ניתנת לסתירה), כי הנאשם היה **מודע לכך שהמתת ניתן לו בעד תפקידו**. יפים לכאן דבריו של בית המשפט העליון כמפורט להלן:

"מודעות זו נלמדת בדרך-כלל מנסיבות המקרה. היא מתבססת על חזקה שבעובדה, הנובעת מניסיון החיים, כי מתת לעובד הציבור מאת אדם הנמצא עמו בקשר רשמי, ניתנת בעד פעולה הקשורה לתפקידו. מכאן נובעת חזקה שבעובדה (הניתנת כמובן לסתירה) כי עובד הציבור הלוקח מתת כזאת מודע לכך שהמתת ניתנת לו בעד פעולה הקשורה בתפקידו" (ע"פ 1877/99 מדינת ישראל נ' עטר, פ"ד נג(4) בעמ' 695, וראו גם דנ"פ 6162/99 עטר נ' מדינת ישראל, (10.1.2000))

14. זאת ועוד, בנוסף קיימת תשתית ראייתית לכאורית, המלמדת על כניסתם לישראל של ארבעת הפועלים שהועסקו בשיפוץ ביתו של הנאשם באופן שאינו חוקי, כאשר בעניינו של אחד מהם אף הייתה קיימת מניעה של משטרת ישראל שלא אפשרה כניסתו. כאמור, לשניים מהפועלים כלל לא היה היתר כניסה בעת שהחלו בעבודה וההיתר ניתן להם, באישורו של הנאשם, באופן רטרואקטיבי ותמורת תשלום. ההיתר לא אפשר עבודה בבניין או לינה בישראל לאף אחד מארבעת הפועלים. בנוסף, בהתאם לתדפיסים שהופקו מן המערכת הממוחשבת, הפועלים שקיבלו את

ההיתר כאמור, הוסיפו לעשות בו שימוש ונכנסו באמצעותו לישראל בעוד עשרות הזדמנויות.

כאמור, הנאשם טען כי לא היה מודע לפרטי המקרה, לשאלת קיומם של היתרים תקפים לפועלים ולאופן בו נכנסו לישראל. דא עקא, שגרסתו בנושא, לכאורה, היא גרסה מתפתחת, רוויית סתירות ואינה עולה בקנה אחד עם הנתונים, כפי שעלו במחקרי השיחות של הטלפונים הניידים; ואף לא עם עדויותיהם של ארבעת הפלסטינים, שטענו בין היתר, כי הנאשם נכח בביתו במהלך תקופת השיפוץ ואף אירח אותם ושוחח עמם במספר הזדמנויות; ועם עדותו של חסן חאלד, מי שבביתו בבית גיאן לנו הארבעה.

15. דומה אפוא, כי קיימות ראיות לכאורה גם ביחס לעבירות שעניינן סיוע לכניסה לישראל בניגוד לחוק. ואולם, אף עם פרטי המקרה אינם עונים במדויק על יסודות העבירה האמורה, נוכח טענת ההגנה שלפיה הארבעה נכנסו שלא דרך מעבר מסודר (ואיני נדרשת להכרעה בסוגיה המשפטית בשלב זה בשים לב גם לשימוש הנרחב שעשו הפלסטינים בהיתרים בהמשך, וראו בש"פ 5959/14 אסרף נ' מדינת ישראל (21.9.2014)) - הרי שלטעמי, בהתחשב בכלל הראיות ביחס למעשי הנאשם ובנסיבות המקרה, אין בכך כדי לכרסם מחומרתם הלכאורית של מעשים אלה. וכבר נפסק כי העיקר טמון במעשיו של הנאשם ולא בכסותם המשפטית (ראו ע"מ/107/08 בקוש נ' התובע הצבאי הראשי (18.12.2008)).

16. אשר לעבירות שעניינן חריגה מסמכות עד כדי סיכון בטחון מדינת ישראל, הרי שאף שבעלי ההיתרים לא היו מנועי כניסה לישראל מטעם השב"כ או משטרת ישראל, מתן היתר לתושבים פלסטינים באופן שאינו עולה בקנה אחד עם הנהלים והפקודות בנושא "מעלה את הפוטנציאל לסיכון בטחוני או פלילי כי הוא חורג מהקריטריון שקבעו במערכת הביטחון בנוגע למכסות וגם בנוגע לקריטריונים אחרים שנקבעו" (ראו התייחסותו של רס"ן סנדלר, סגן רמת"ק בית לחם). בשלב הדיוני הנוכחי, ניתן אפוא לעמוד על הפוטנציאל לסיכון בטחוני ופלילי, שלא הופרך, עקב מעשי הנאשם.

17. עולה מן המקובץ, כי לאחר שבחנתי את חומר הראיות שהוגש לעיוני ואת טענות הצדדים בכתב ובעל-פה, מצאתי כי בחינה כוללת של מארג הראיות בתיק מצביעה על קיומן של ראיות לכאורה באופן המקיים סיכוי סביר להרשעתו של הנאשם בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

עילות המעצר

מסוכנות כללית

18. אכן, עבירות רכוש אינן מצדיקות ברגיל מעצר – אך לעניין זה חריגים, גם במערכת המשפט האזרחית. כך, עבירות "המבוצעות באורח שיטתי, או בהיקף ניכר, או תוך התארגנות של מספר עבריינים, או תוך שימוש באמצעים מיוחדים ומתוחכמים, עלולות לפי מהותן ונסיבות ביצוען לסכן את בטחון האדם ואת בטחון הציבור" (בש"פ 5431,5571/98 **רוסלן פרנקל נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(4), 268, בעמ' 271-272 (1998)). כפי שהובהר לא מכבר, "המבחנים שנקבעו בעניין פרנקל אינם צריכים להתקיים באופן מצטבר על מנת שתקום עילת מעצר במקרה של עבירות רכוש" (בש"פ **10350/08 סמיר הייב ואח' נ' מדינת ישראל** (16.12.2008)). יתר על כן, נקבע כי סיכון לביטחון אדם או ציבור עשוי לקום גם בנסיבות של עבירת רכוש יחידה או בלתי מתוחכמת (בש"פ **45/10 פאדי מסארוה נ' מדינת ישראל** (8.1.2010)).

19. הבחינה היא לכן של מעשי העבירה, ובירור האם עילות מעצר אינהרנטיות גלומות בהם. מעמדו ותפקידו של הנאשם, העובדה כי לכאורה ניצלם לטובת מתן היתרים באופן החורג מסמכותו ותוך שהוא מסכן את שלומם של תושבי ישראל, לאורך זמן ובהיקפים ניכרים, תוך שיתוף פעולה - ביחס לחלק מן המקרים – עם גורמים פלסטיניים אחרים ואף בהתחשב במציאות הביטחונית הקיימת – מלמדים על קיומה של מסוכנות לציבור, הגלומה באופן אינהרנטי במעשים, המיוחסים לנאשם על-פי הצבר הראיות הקיים.

מסוכנות צבאית

20. בדומה, יש לקבוע כי עבירת השוחד לבדה, לא כל שכן, כשהיא מצטרפת אל שורה ארוכה של מתן היתרים בניגוד לדין, באופן שאפשר כניסת פלסטינים לישראל בעשרות רבות של הזדמנויות, לאורך זמן ובשים לב לפוטנציאל הסיכון לביטחון המדינה – מלמדת על עילת מעצר מובהקת של מסוכנות צבאית (ראו גם ע"מ 97/08 **התצ"ר נ' רב"ט אדרי** (29.10.2008)). אף הפגיעה בטוהר המידות הכרוכה בנסיבות המקרה, הפגיעה בחוסנו המוסרי של הצבא, ובתדמיתם של הצבא והמדינה כולה – מלמדת על היקף המסוכנות הצבאית הניבטת מן המעשים המיוחסים לנאשם (לעניין זה, ראו ע"מ/22/00 **טור' אולמן נ' התובע הצבאי הראשי** (2000)).

החשש לפגיעה חריפה במשמעת הצבאית

21. ולבסוף, מעשיו של הנאשם, קצין בכיר שאחראי על מתן היתרי כניסה לישראל לאוכלוסיה המקומית באזור בית לחם, מהווים פגיעה קשה במשמעת הצבאית והפרה בוטה של אמון מפקדיו ומקימים אף את העילה הצבאית הייחודית. עילה אחרונה זו, "מוחלת, כידוע, במשורה, כשישנם שיקולים בולטים, ערכיים, של שמירת המשמעת בצבא והקפדה על ערכי יסוד נוספים שיש להקפיד על שמירתם, בין שורות הצבא" (ע"מ/98/08 **סמ"ר כץ נ' התובע הצבאי הראשי**, פס' 12 (2008), וע"מ/83/09 **סג"ם פלק מזרחי נ' התצ"ר**, בעמ' 14). החשש הוא כי שחרור ממעצר במקרה כזה עלול להביא ל"פגיעה חמורה או ממשית במשמעת הצבא, וגם/או לפגיעה חמורה או ממשית בחוסנו של הצבא" (ע"מ/29/03 **התובע הצבאי הראשי נ' זמיר** (8.7.2003)).

בחינת האפשרות לנקוט חלופת מעצר

22. ב"כ הנאשם עתר לשחרר את הנאשם למעצר פתוח ביחידה אחרת. ברם, לטעמי, טיבם של המעשים, ופגיעתם הקשה בערכי היסוד של הצבא,

מחייבים מעצר ממשי, מבלי שניתן לענות על מטרותיו באמצעות חלופת מעצר (ראו והשוו (ע"מ/46/00/45 רב"ט טרגש ואח' נ' התובע הצבאי הראשי (30.10.2000); וראו גם ע"מ/35/09/א' מ' נ' התובע הצבאי הראשי (7.4.2009)). עילות המעצר המתקיימות בהקשר זה, בנפרד ובמצטבר, אינן מאפשרות לנקוט חלופת מעצר.

23. ראוי לציין כי המקרה דנן שונה בתכלית השינוי מעניינה של רס"ב יפה עזרא (ע"מ/20/04/25 מיום 25.4.2004), שהציגה לעיוני ההגנה. באותו מקרה שוחררה הנאשמת למעצר פתוח על אף שהואשמה בעבירות של גניבה וזיופים בהיקף נרחב. אלא שבענייננו, בשונה מעניינה של רס"ב עזרא, אין המדובר במקרה של עבירות רכוש חמורות, העומדות לבדן, כבעניין עזרא, אלא לכאורה, בקבלת טובות הנאה בגין ובעד התפקיד הצבאי ובעבירות בעלות פוטנציאל של סיכון לביטחון המדינה ותושביה (ראו והשוו, בשינויים המחויבים, את החלטתו של כב' השופט שהם מן הימים האחרונים בבש"פ 6630/14 מדינת ישראל נ' גרנביץ (7.10.2014)).

24. לא נעלמו מעיני חלופי הזמן מאז ביצוע העבירות, והעובדה כי הנאשם המשיך לשרת בתפקידו בכל התקופה שלאחר מכן ועד למועד מעצרו. בהקשר זה יש לבאר כי הבהרת התביעה, שלפיה החקירה הסמויה החלה בחודש בפברואר 2014 אינה מלמדת על שיהוי בלתי מוצדק בפתיחת החקירה הגלויה וזאת בשים לב לפעילותם של גורמי החקירה באותה עת (ראו והשוו ע"מ 18/08 טור' כהן נ' התצ"ר (26.6.2008) ע"מ/14/07 סמל ולידי נ' התצ"ר (18.7.2007)). מכל מקום, חלופי הזמן הוא אך שיקול אחד בעת בחינת המשך המעצר ובמקרה דנן אין בו לאיין את משקלן המצטבר של עילות המעצר המתקיימות, ואין בו כדי לכרסם בהן באופן המאפשר לנקוט חלופת מעצר.

25. לא נעלמו מעיני אף נסיבותיו האישיות והמשפחתיות של הנאשם, ברם, בסופו של יום, לאחר בחינת מכלול הנתונים הרלוונטיים ובשים לב לעילות המעצר, סברתי כי ראוי להורות על הארכת מעצרו הממשי של הנאשם. נוכח היעדר תעודת חיסיון ועל מנת לעקוב מקרוב אחר

התקדמות ההליכים בעניינו של הנאשם, מצאתי להימנע מלהורות על מעצרו עד לתום ההליכים וחלף זאת, לקצוב את מעצרו עד ליום 1.12.2014, בשעה 14:00. חזקה על התביעה, כי תפעל לקבלת תעודת החיסיון בדחיפות ותעביר פרפראזות מתוך חומר החקירה החסוי כבר בימים הקרובים.

26. על מנת לאפשר לנאשם לקדם את משפטו בהקדם, יש לזמנו לשיבת הקראה בפני הרכב מטכ"ל, כבר ביום א' הקרוב, 19.10.2014, בשעה 10:00.

- זכות ערעור כחוק.
- ניתנה היום 14/10/2014, והודעה בפומבי ובמעמד הצדדים.

נשיאה